

Kerék Imre

Gongülához

Parafrázis Szappho versére

Jöjj el hozzám, fürge-sebes futással,
rózsabimbóm, Gongüla, szemvakító
hó-khitónban: lásd, körülötted,
leng a szerelmem,

szép leányka: már a ruhád ha látom,
szívem megrezzen, gyönyörökre vágyva.
Hajdan én is szórtam a szitkot-átkot
Afroditéra,

s most könyörgöm, rossz szavamért ne sújtson,
ám kit legjobban szeretek, szívemből:
lenne oly kegyes, hogy élembe küldjön
új ölelésre.

Parafrázis egy Jeszenyin-versre

(A róka-szuka)

Sörét-sebezte lábbal bicegve-vonszolódva,
összecsuklott, ahogy vackához ért.
Nagy, álmos arcolt rajzolt ki a hóba
sűrűn hulló vére, amerre tért.

A füstöt látta még, honnan a lövés érte,
beleremegett az erdei láp.
A cserjésből szél tört ki, zúzva - tépve,
szétszórta a sörét - zenebonát.

Nagy harkályként köd szállt a magasban,
a rótszín szélben zúgott a vidék.
Fejét szűkölve felemelte lassan,
vérző sebét soká nyaldosta még.

Nyelve rothadó répaként meredt.
Tűzcsóvaként fellobbant még a farka.
Dér s perzselt homok szaga repdezett,
s vérét a hó csöndesen felitatta.

Ómagyar Mária- siralom

(átirat)

Nem ismertem a sírást,
s most szemem könnye hull,
a bú átölel orvul
és szívem elszorul.

Én fiam, édes mézem,
voltál Holdam, Napom,
ó, Virágok Virága,
letört a fájdalom.

Zsidók eltépnek tőlem,
ki voltál szép királyom,
csontod török, facsarják
vércsillagos keresztfádon.

Tekintsed szenvedésem,
Édes Egyetlenem,
te adj vigaszt szívemnek,
te légy úr lelkemen!

Lásd, könnyeimből árad
sóhaj, kín, siralom,
sebet- virágzó tested,
tövises magzatom!

Jaj, fogjatok föl engem,
gyúlok, fulladok szüntelen –
Halál, engemet végy el,
csak hagyj meg gyermekem!